26/05/2023

Χιλιάδες πιστοί περπατούν για τον Άγιο Ιωάννη το Ρώσσο – Το θαύμα με την αλλαγή των αμφίων, ο βίος και η εορτή του

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Χαλκίδος

Ο Άγιος Ιωάννης ο Ρώσος στο Προκόπι της Εύβοιας για όλους τους Ευβοιώτες και όχι μόνο είναι ο προστάτης Άγιος.

Με εκατοντάδες θαύματα και πολλά τάματα να γίνονται στη χάρη του Αγίου Ιωάννη του Ρώσσου κάθε χρόνο, χιλιάδες πιστοί περπατούν χιλιόμετρα με τα πόδια! Το **Προκόπι** είναι χωριό στον Δήμο Μαντουδίου-Λίμνης-Αγίας Άννας πάνω στον περιφερειακό δρόμο **Χαλκίδας-Αιδηψού** και είναι γνωστό σε όλο τον κόσμο για τον ιερό ναό του Οσίου Ιωάννου του Ρώσου, όπου φυλάσσονται τα λείψανα του Αγίου, τα οποία έφεραν μαζί τους το 1924 Καππαδόκες πρόσφυγες.Χιλιάδες είναι τα θαύματα που έχει κάνει ενώ το πιο πρόσφατο είναι όταν έσβησε την φωτιά που πλησίαζε στο Προκόπι. Το ιερό σκήνωμά του παραμένει άφθαρτο στο **Προκόπι Εύβοιας** και ο ίδιος είναι θαυματουργός, με πολλές μαρτυρίες να κάνουν λόγο για τη βοήθεια που προσφέρει στην θεραπεία ασθενών.

Ο Άγιος Ιωάννης ο Ρώσσος ζητά να του αλλάξουν τα ρούχα

Το άφθαρτο ιερό λείψανο του Οσίου Ιωάννου του Ρώσσου βρίσκεται σε λάρνακα που δεν ανοίγει, παρά μόνο όταν θελήσει και αποφασίσει ο Όσιος. Διαφορετικά, κάθε απόπειρα να ανοίξει η λάρνακα στέφεται με αποτυχία!

Το 1977, εμφανίστηκε ο Όσιος σε μία γυναίκα και την πρόσταξε να βρεθεί στο Νέο Προκόπι, στο σπίτι του, και να ενημερώσει τους ιερείς του προσκυνήματος ότι ήλθε η ώρα να τον «αλλάξουν».

Τελευταία φορά που εμφανίστηκε, πάλι για αυτό τον σκοπό, ήταν στα 2005, πάλι σε μία γυναίκα εκτός Ελλάδος.

Πότε γιορτάζει ο Άγιος Ιωάννης ο Ρώσσος;

Η μνήμη του Οσίου Ιωάννη του Ρώσσου τιμάται από την εκκλησία στις 27 Μαΐου.

Κάθε χρόνο διοργανώνεται προσκυνηματική διαδρομή, που ξεκινά από τη θέση «'Αγιος» και οδηγεί στον Ιερό Ναό του Οσίου Ιωάννη του Ρώσσου, μέσα από ένα σπάνιας ομορφιάς πευκοδάσος, ακολουθώντας το ειδικά διαμορφωμένο και σηματοδοτημένο μονοπάτι, μήκους 18 περίπου χλμ., που βρίσκεται ανατολικά της Ε.Ο. Ψαχνών – Προκοπίου.

Θα πρέπει να ξέρετε ότι για την ασφαλή και άνετη πεζοπορία συνιστάται στους συμμετέχοντες να προσέλθουν ξεκούραστοι, σε καλή φυσική κατάσταση και να φορούν κατάλληλα υποδήματα και ρουχισμό. Επίσης, κατά μήκος της διαδρομής υπάρχουν σημεία προαιρετικής ανάπαυλας και διανομής νερού, χυμών και δυναμωτικών τροφών.

Πρόγραμμα Ιεράς Πανηγύρεως Οσίου Ιωάννου του Ρώσσου – 26 & 27 Μαΐου 2023

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 26 ΜΑΙΟΥ:

Ώρα 10μ.μ.: Αγρυπνία (Εσπερινός-Παράκληση-Θεία Λειτουργία).

ΣΑΒΒΑΤΟ 27 ΜΑΙΟΥ:

Ώρα 6:45π.μ.: Όρθρος και στην συνέχεια Αρχιερατική χοροστασία.

Ώρα 8:30π.μ.: Αρχιερατικό συλλείτουργο.

Ώρα 10:45π.μ.: Λιτανεία του Ιερού Σκηνώματος του Οσίου Ιωάννου με κάθε εκκλησιαστική μεγαλοπρέπεια και τάξη.

Στην Ιερά Πανήγυρη θα λάβουν μέρος οι Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Καρυστίας και Σκύρου κ. Σεραφείμ, Ειρηνουπόλεως κ. Νίκανδρος, Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως κ. Νικηφόρος, Φαναρίου κ. Αγαθάγγελος, ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Ωρεών κ. Φιλόθεος-Αρχιγραμματεύς της Ι. Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος και ο οικείος Ιεράρχης, Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Χαλκίδος, Ιστιαίας και Βορείων Σποράδων κ. Χρυσόστομος.

Οι Ιερές Ακολουθίες, θα μεταδοθούν από τον Ραδιοφωνικό Σταθμό της Εκκλησίας της Ελλάδος (89.5 fm) και τον Ραδιοφωνικό Σταθμό της Ιεράς μας Μητροπόλεως (97,7 fm).

Οι μεταδόσεις όλων των ιερών ακολουθιών θα είναι τις ιστοσελίδες της Ιεράς Μητροπόλεως http://www.imchalkidos.gr και του Ιερού Προσκυνήματος του Οσίου Ιωάννου https://oir.gr/

Γέννηση – στράτευση – αιχμαλωσία

ΟΌσιος Ιωάννης γεννήθηκε σ’ ένα χωριό τής Μικράς Ρωσίας, γύρω στο 1690, από γονείς ενάρετους και πιστους και από την παιδική ηλικία έμαθε τα ιερά γράμματα.

Όταν έφθασε σε νόμιμη ηλικία στρατεύθηκε, ενώ βασίλευε στη **Ρωσία ο Μ. Πέτρος.** Έλαβε μέρος στο μεγάλο Ρωσοτουρκικό πόλεμο (1710-1711), ο όποιος ήταν ατυχής για την πατρίδα του, και μαζί με χιλιάδες άλλους Ρώσους αιχμαλωτίστηκε από τούς Τατάρους. Αυτοί τον πούλησαν στη συνέχεια σ’ έναν ‘Οθωμανό Αξιωματικό Ίππαρχο, καταγόμενο από το Προκόπιο της Μικράς Ασίας, κωμόπολη της **Καππαδοκίας,** η οποία άνηκε στην ευρύτερη περιοχή της Καισαρείας.

Πολλοί από τους αιχμαλώτους συμπατριώτες του αρνήθηκαν την αγία πίστη του Χριστού και ασπάσθηκαν το Ισλάμ, είτε γιατί δελεάσθηκαν από υποσχέσεις και προσφορές υλικών αγαθών είτε γιατί κάμφθηκαν από τούς φόβους των απειλών και τούς πόνους των βασάνων και των μαρτυρίων στα οποία τους υπέβαλαν.

Ο Ιωάννης, όμως, παρέμεινε αφοσιωμένος και ατρόμητος αθλητής του Ιησού

Χριστού και της πίστεώς του.

Ως «ελεύθερος πολιορκημένος» περιγράφεται στο παρακάτω τροπάριο:
«Ως απήχθης αιχμάλωτος και το σώμα δεδούλωσαι, την ψυχήν αδούλωτον διετήρησας, ερηρεισμένος τοις δόγμασι, της πίστεως όσιε, και ηγώνισαι στερρώς, τα ονείδη και σκώμματα, γνώμη κρείττονι, των απίστων ως θείας αναβάσεις, υπομένων Ιωάννη• όθεν αξίως δεδόξασαι».

Ομολογία ενώπιον του Ιππάρχου αφέντη του
Μιμούμενος το θάρρος των αγίων μαρτύρων τής πίστεώς μας, απαντούσε στις εκβιαστικές προσκλήσεις του Ιππάρχου αφέντη του:
"ουδέν με χωρίσει της αγάπης του Χριστού μου, ούτε αί απατηλαί υποσχέσεις των επιγείων και πρόσκαιρων αγαθών, ούτε οι αικισμοί, οι ραβδισμοί και αί σκληρότεραι τούτων βάσανοι έχων προ οφθαλμών τον σωτήρα μου, όστις ως βασιλικήν κοιτίδα έσχε την φάτνην τής Βηθλεέμ, ευχαρίστως αναπαύομαι εις την σκοτεινήν γωνίαν του σταύλου σου, ένθα με κατεδίκασας να διαμείνω, και αύτη μοι φαίνεται παράδεισος εν όσω πρεσβεύω το σωτήριον θρήσκευμα του Ίησού μου έχων δ' υπ' όψιν τον κάλαμον, δι' ου την κεφαλήν του σωτήρος μου έτυψαν, ευχαρίστως δέχομαι τους υπέρ αυτού ραβδισμούς" ενθυμούμενος δε τον ακάνθινον στέφανον, ον επί την κεφαλήν αυτού επέθηκαν, έτοιμος είμι μετά χαράς να υπομείνω την αρύταιναν, ην πεπυρακτωμένην συνηθίζετε να φορήτε στους ανθισταμένους εις τας θελήσεις υμών, τέλος τα μεγαλύτερα δεινά πρόθυμος είμι να υποστώ χάριν του Χριστού μου, όστις, διά του επί του Σταυρού μαρτυρικού θανάτου αυτού, εδίδαξεν ημάς την καρτερίαν, το θάρρος και την υπομονήν και αυτού του σκληροτέρου θανάτου, ως αρχής νέας υπάρξεως και αιωνίου μακαριότητος" εγώ είμι Ρώσσος, πιστός τοσούτον εις τον επίγειον βασιλέα μου όσον και εις τον ουράνιον, ουδέποτε θα αρνηθώ την αληθή θρησκείαν των γονέων μου" και εν όσω με αφήνεις ελεύθερον να εκτελώ όσα απαιτεί παρ' εμού ή θρησκεία μου, πρόθυμος είμι εις τας προσταγάς σου να πράξω οιανδήποτε εργασίαν και αν δύνωμαι υπέρ σου οπόταν όμως πειραθής να μ' αποσπάσης εκ των φιλόστοργων κόλπων της φιλανθρώπου θρησκείας του Ιησού μου, είτε δι' απειλών, είτε δια των απατηλών υποσχέσεων του πλούτου, της δόξης και παντός επιγείου αγαθού, α τινά εισίν άστατα και αβέβαια, γίνωσκε καλώς ότι ουδέν τούτων δύναται ποτέ να με δελεάση και την πίστιν μου να κλονίση. Χριστιανός εγεννήθην και χριστιανός θέλω αποθάνη..."

Αυτή του η πιστότητα και η μετά παρρησίας ομολογία του Χριστού, ενώπιον των ανθρώπων, του χάρισε τον πολύ τιμητικό και ευαγγελικό τίτλο του νέου ομολογητού.
Στη δήλωση του αγίου Ιωάννου «Χριστιανός εγεννήθην και Χριστιανός θέλω αποθάνη...» έχουν εφαρμογή και οι λόγοι του Μεγάλου Βασιλείου, στο εγκώμιο του προς τους Αγίους Τεσσαράκοντα Μάρτυρες: «Ω μακάριαι γλώσσαι, όσαι την ιεράν εκείνην αφήκαν φωνήν (χριστιανός είμι) ην ο αήρ μεν δεξάμενος ηγιάσθη, άγγελοι δε ακούσαντες επεκρότησαν, ο διάβολος μετά των δαιμόνων ετραυματίσθη, ο Κύριος δε εν ουρανοίς απεγράφετο».

Μαρτυρικός καί όσιακός βίος
Η ακλόνητη πίστη του και η στέρεη προς το Θεό αγάπη του εκφράστηκε ακόμη με τη μεγάλη του ταπείνωση και την εργατικότητά του και κυρίως με την υπομονή του στην κακομεταχείριση του αφέντη του και στις ύβρεις και τα πειράγματα των Οθωμανών, οι οποίοι τον φώναζαν «κιαφίρη», δηλαδή άπιστο.

Με επιμέλεια και πολλή στοργή φρόντιζε τα ζώα, μέσα στο σκοτεινό σταύλο, κι εκεί ξάπλωνε το κουρασμένο του σώμα για να αναπαυθεί, προσευχόμενος και δοξάζων, ως άλλος Ιώβ, το Θεό.
Ένα προσόμοιο του Μεγάλου Εσπερινού λέγει σχετικά: *«Του Ιώβ την ανένδοτον, καρτερίαν μιμούμενος, ακλινής και άσειστος θείω πνεύματι, ταις επελθούσαις κακώσεσι, και θλίψεσιν έμεινας, και εν κόπρω την ζωήν, διανύων πεπλήρωσαι, οσμής κρείττονος και πολ-λής ευωδίας ουρανόθεν, Ιωάννη θεοφόρε, της χορηγίας της χάριτος».*
Σιγά-σιγά κέρδισε, μ' αυτόν του τον τρόπο, τη συμπάθεια του Οθωμανού αφέντη και της συζύγου του, οι οποίοι του παρεχώρησαν, μάλιστα, ένα μικρό διαμέρισμα κοντά στον αχυρώνα, για να μένει εκεί. Εκείνος, όμως, δε δέχθηκε και εξακολούθησε να κοιμάται στον αγαπημένο του σταύλο, καταπονώντας το σώμα του με κακοπέραση και άσκηση, η οποία του εξασφάλιζε την ευωδία του αγίου Πνεύματος. Έχοντας, όπως λέγει ένα τροπάριο του, «κοιτώνα το ιπποστάσιο, τροφήν τας ύβρεις και τα λακτίσματα» και υπομένοντας το ψύχος και τη γυμνότητα για χάρη του Χριστού «καθαρός τω σώματι και ψυχή όλος γέγονε».

Χαρά του και λαχτάρα του ή προσευχή. Η αδιάλειπτη επικοινωνία με τον Κύριό του, τον Ιησού Χριστό, στα χέρια του οποίου άφηνε όχι μόνο τους πόνους και τα βάσανά του, αλλά τη ζωή του ολόκληρη. Εφήρμοζε το «προσευχής καιρός έστω άπας ο βίος». Ή εμπιστοσύνη του ελπιδοφόρα. Η καρδιά του «καιομένη». Ο σταύλος ήταν ο τόπος πού συναντούσε καθημερινά Τον λατρευτό του, ενώ τις νύκτες τον αναζητούσε στο νάρθηκα τής Εκκλησίας του **Αγίου Γεωργίου**, η οποία ήταν δίπλα στην οικία του αφέντη του λαξευμένη σ' ένα βράχο. Εκεί έκαμε όρθιος τις αγρυπνίες του και αποδιώχνοντας το νυσταγμό των βλεφάρων του εκοίμιζε τα άτακτα πάθη του σώματος. Η διάνοιά του διά της αγρυπνίας «ως διά πτερύγων επέτετο και υψώνετο προς τερπνότητα του Θεού». Η τέλεια ένωση, όμως, με το ζωοδότη Χριστό γινόταν κάθε Σάββατο, όταν ο υπόδουλος Ιωάννης «μετείχε ξενίας δεσποτικής και αθανάτου τραπέζης», γενόμενος κοινωνός του αχράντου

Σώματος και του τιμίου Αίματος του Σωτήρος Ιησού Χριστού. Ανταποκρινόταν ως δούλος ευγνώμων στην πρόσκληση και προτροπή του Κυρίου του δείπνου *«Λάβετε φάγετε τουτό μου έστι το σώμα...»* και

«Πίετε εξ αυτού πάντες τουτό έστι το αίμα μου...»,γιατί έπίστευε πλήρως τη διαβεβαίωση του Ζωοδότου «ο τρώγων μου την σάρκα καί πίνων μου το αίμα εν εμοί μένει καγώ εν αυτώ». Στο πρόσωπο του είχε εφαρμογή το ψαλμικό: «Ήτοίμασας ενώπιόν μου τράπεζαν, εξεναντίας των θλιβόντων με. Ελίπανας εν ελαίω την κεφαλήν μου, και το ποτήριον σου μεθύσκον με ωσεί κράτιστον». Η συμμετοχή στο ποτήριον της ζωής του χάριζε εκείνη την κατάσταση της οικειότητος μετά του Θεού που ονομάζεται «παρρησία». Πραγματικά συμβαίνει με το Χριστό αυτό που διδάσκουν οι κατ' έξοχήν ευχαριστιακοί Πατέρες: [«...ους εγέννησεν οικείω τρέφει διηνεκώς αίματι». Μας τρέφει ο Χριστός για να ζούμε στη χαρα και την ευφροσύνη της δικής του αναστάσεως. Για να συνειδητοποιούμε πώς η μυστηριακή ζωή δίνει νόημα στή ζωή μας και η εκκλησία είναι η πατρίδα μας (ιερός Χρυσόστομος). Για να πορευόμαστε μα το όραμα της δικής Του Βασιλείας καταρτιζόμενοι «προς τον εξ αναστάσεως βίον» (Μ. Βασίλειος) βιώνοντάς τον από τώρα στο τραπέζι της ευχαριστίας, στο πασχάλιο δείπνο της ζωής.]. Ο βίος αυτός συμβαδίζει με τη συσταύρωση, τη μίμησή της μέχρι θανάτου υπακοής του Χριστού.

Λέγει πάλι ο Μ. Βασίλειος *: «Ποίω λόγω δει εσθίειν το σώμα και πίνειν το αίμα του Κυρίου; εις ανάμνησίν της του Κυρίου μέχρι θανάτου υπακοής, ίνα οι ζώντες μηκέτι εαυτοίς ζώσιν, αλλά τω υπέρ αυτών αποθανόντι και εγερθέντι». Ο άγιος Ιωάννης είχε στη ζωή του αυτή τη σταυρώσιμη διάθεση και το αναστάσιμο ήθος, γιατί συναντούσε το Θεό και «τον κόσμον εν τω Θεώ». Συναντούσε τον κόσμον σ' όλη τη θλιβερή του κατάσταση και τον υπηρετούσε, όπως ο σαρκωμένος Υιός του Θεού υπηρέτησε τον άνθρωπο. Τα πάντα τα έβλεπε και τα αντιμετώπιζε μ' αυτήν την εκκλησιαστική, την όντως ελεύθερη, προοπτική. Αναδείχθηκε έτσι ένα καλλιτέχνημα του αγίου Πνεύματος, μια «θεοφάνεια»*, όπως καθίστανται όλοι οι επιτυχώς προσευχόμενοι άνθρωποι.

Η θαυμαστοποιός προσευχή του

Η παρουσία του Ιωάννη ήταν αληθινή ευλογία για τον τόπο του και αιτία πολλών αγαθών για τον αφέντη του. Η προσευχή του δυνατή, έκαμε θαύματα. «Πάντα όσα εάν αιτήσητε εν τη προσευχή πιστεύοντες, λήψεσθε» είχε υποσχεθεί στους μαθητές του ο Χριστός. Κι' ο Ιωάννης *«διετήρει πάντα τα ρήματα ταύτα εν τη καρδία»* του.

Το αποδεικνύει περίτρανα το παρακάτω γεγονός: Κάποτε ο αφέντης του αποφάσισε να μεταβεί για προσκύνημα στη Μέκκα. Η σύζυγός του, μετά την παρέλευση αρκετών ημερών, παρέθεσε τράπεζα σε συγγενείς και αξιωματούχους φίλους του,

για να ευφρανθούν και να ευχηθούν να επιστρέψει ο άνδρας της υγιής στον τόπο του από την αποδημία. Ο Ιωάννης, ώς συνήθως, υπηρετούσε στο τραπέζι.

Μεταξύ των εδεσμάτων που παρατέθηκαν σ' αυτό ήταν και τό πιλάφι, το πολύ αρεστό στον αγά. Τότε η οικοδέσποινα θυμήθηκε το σύζυγό της και είπε στον Ιωάννη: «Πόση ευχαρίστηση θα ελάμβανε Γιουβάν ο αφέντης σου, αν ήταν εδώ και έτρωγε μαζί μας από τούτο το φαγητό !» Ό Ιωάννης, με προθυμία και απλότητα, ζήτησε αμέσως ένα πιάτο γεμάτο πιλάφι και είπε ότι θα το έστελνε στον αφέντη του στη Μέκκα.

Στο άκουσμα των λόγων αυτών, οι παρευρισκόμενοι γέλασαν, νομίζοντας ότι ο Ιωάννης ήθελε να φάει το φαγητό ή να το δώσει σε κάποια πτωχή οικογένεια. Εκείνος όμως το πήρε, πήγε στο σταύλο κι εκεί γονυπετής έκαμε προσευχή κι ανέθεσε στο Θεό την ικανοποίηση του αιτήματος του. Και όντως το πιάτο χάθηκε από τα μάτια του, ο δε Ιωάννης επέστρεψε στην τράπεζα και είπε στην οικοδέσποινα ότι έστειλε το φαγητό στη **Μέκκα**. Δέχθηκε, όμως, και πάλι τα σκωπτικά σχόλια και τα γέλια των συνδαιτημόνων. Η έκπληξή τους βέβαια ήταν μεγάλη, όταν, μετά άπό λίγες ημέρες, επέστρεψε ο Αγάς από το ταξίδι του και έφερε στις αποσκευές του το πιατο με το χαρακτηριστικό οικόσημό του.

Διηγήθηκε μάλιστα πως βρήκε το φαγητό, και μάλιστα ζεστό, στό δωμάτιο του στη Μέκκα, χωρίς νά γνωρίζει τον τρόπο της μεταφοράς. Ακούγοντας τη διήγηση οι οικείοι του έμειναν άφωνοι, ενώ η σύζυγος του εξιστόρησε τα διαδραματισθέντα.

Αυτό το θαύμα διαφημίσθηκε σ' όλο το χωριό και τα πέριξ και όλοι πλέον θεωρούσαν τον Ιωάννη ως άνθρωπο δίκαιο και αγαπητό στο Θεό και τον εσέβοντο.

Κοίμηση, ταφή και ανακομιδή του Ιερού Λειψάνου του

Ύστερα από λίγα έτη ο άγιος Ιωάννης αρρώστησε και προαισθανόμενος το τέλος του βίου του, επεθύμησε να κοινωνήσει για τελευταία φορά τον ουράνιο άρτο για να τον έχει συνοδοιπόρο του και την ώρα της εξόδου του από τη ζωή αυτή και για το σκοπό αυτό ειδοποίησε τον ιερέα. Ο παπα-Θεόδωρος Παπαδόπουλος φοβήθηκε, λόγω του φανατισμού των Τούρκων, να μεταφέρει τα άγια στο σταύλο. Κατά θεία φώτιση όμως, πήρε ενα μήλο, το έσκαψε, έβαλε μέσα σ' αυτό τη θεία Κοινωνία και αφού πήγε στο σταύλο κοινώνησε το μακάριο Ιωάννη. Μετά άπό λίγο ο πιστός δούλος του Θεού παρέδωσε την αγία του ψυχή στα χέρια του πλάστου του, τον οποίο τόσο πολύ αγάπησε και για χάρη του θανατωνόταν κάθε μέρα, λογιζόμενος «ως πρόβατο σφαγής».

Οι ιερείς και οι πρόκριτοι χριστιανοί του **Προκοπίου** ειδοποιήθηκαν από τον Αγά

και κήδευσαν το σώμα του αγίου, ενώ ο ίδιος ο Οθωμανός τοποθέτησε στο φέρετρο του πολύτιμο τάπητα, φανερώνοντας μ' αυτό τον τρόπο την υπόληψη που του είχε.

Η ομολογία του υπήρξε ισόβια και μόνιμη. Ο βίος του άξιος της ομολογίας, τέτοιος που προκάλεσε την τιμή του Θεού και των ανθρώπων και μάλιστα του αλλοπίστου αφέντη του. Θυμίζει τη ρήση του ιερού Χρυσοστόμου: «Μετά παρρησίας την πίστιν ομολογώμεν... μη διά ρημάτων δε μόνον, αλλά και των διά πραγμάτων αυτών τούτο ποιώμεν και βίον άξιον της ομολογίας διά πάντων επιδεικνύμενοι, διά πάντων τον Δεσπότην ημών δοξάζοντες απολαύσωμεν και της ενταύθα και της εκεί τιμής...».

Για τον Ιωάννη, ο οποίος διήλθε «διά πυρός και ύδατος» είχε εφαρμογή ο λόγος του Κυρίου «ο μάρτυς μου ο πιστός». Υπήρξε μάρτυρας Εκείνου, που ήλθε στον κόσμο, για να «μαρτυρήση τη αληθεία». Και γι' αυτό βρήκε «αναψυχή». Έλαβε *«τον στέφανον της ζωής»,* δηλαδή αυτόν τον Κύριο, κατά τον άγιο Γρηγόριο Νύσσης, ο οποίος, ερμηνεύοντας το μακαρισμό των δεδιωγμένων, λέγει: *«Ιδού το πέρας των κατά Θεόν αγώνων, το των πόνων γέρας, το των ιδρώτων έπαθλον, το της εν ουρανοίς βασιλείας αξιωθήναι...διωχθώμεν ίνα δράμωμεν...προς το βραβείον ημών της άνω κλήσεως ο δρόμος έστω. Τι το βραβείον; τις ο στέφανος; ου μοι δοκεί άλλο τι είναι παρ' αυτόν τον Κύριον...Αυτός γαρ εστί και αγωνοθέτης τών άθλουμένων καί στέφανος τών νικώντων».*

Μετά τήν παρέλευση τριετίας από την εκδημία του προς τον Κύριο και την ταφή του στο χριστιανικό κοιμητήριο, αποκαλύφθηκε με τρόπο ουράνιο το άφθαρτο και ευωδιάζον σώμα του. Από το 1733 αυτό το ιερό λείψανο εισήλθε στη λειτουργική ζωή της 'Εκκλησίας, προάγγελος της 'Αναστάσεως, εγγύηση της *«επηγγελμένης ημίν Βασιλείας».*